

ΚΑΘΡΙΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Μαγεία στην Καθηκία

Το μαγικό Ταχυομαγείο

8

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μαγικό ζαχαροπλαστείο (ΒΙΒΛΙΟ 8) – Μαγεία στην ακαδημία**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Bliss 8 – The Magic School

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kathryn Littlewood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© The Inkhouse, 2019

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Noura Books [PT Mizan Publika] by Garisinau

Reproduced by permission of Noura Books [PT Mizan Publika], Indonesia

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5176-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5177-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Τηλ.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

© The Inkhouse, 2019 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΚΑΘΡΙΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Μαγεία στην
Καθημία

το μαγικό Τελεφερίκ
(8)

Μετάφραση: Τατιάνα Σταυρουλάκη

*Για τον Μπάστιαν και τη Ράικ,
τους θετούς γονείς της Ρόουζ*

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ – Πού πας, χελωνάκι, με τέτοιο καιρό;	11
Οι αθέατοι.....	22
Μάτι της ανύπαρκτης φήμης.....	41
Ό,τι γράφει δεν ξεγράφει.....	65
Νίνα και Τζούλιαν και... ..	85
Επιμόρφωση και μεταμόρφωση.....	109
Μαρμελάδες και μπελάδες	131
Σέλφι της συμφοράς	153
Τα φαντάσματα των παλιών ζαχαροπλαστών	172
Ας φάει παντεσπάνι	192
Ακούς καλύτερα με αυτιά μεγαλύτερα	214
Όταν τα Καλά Παιδιά γίνονται Κακά	232
Ανηρή ανάπτυξη.....	249
Μικροί-Μεγάλοι.....	272
Εγώ, η τεράστια.....	289

Η απόλυτη εξαφάνιση!	310
Σμορ πολλά, πολλή χαρά	332
Επανένωση φαντασμάτων.....	351
Γλυκός αποχαιρετισμός.....	370
ΕΠΙΛΟΓΟΣ – Συνοδεύοντας τους συνοδούς.....	390

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πού πας, χειλωνάκι, με τέτοιο καιρό;

 ήλιος κατέβαινε στον ορίζοντα σαν αυλαία σε ένα εντελώς συνηθισμένο, χωρίς καμιά μαγεία, ψυχρό και γκρίζο απόγευμα του Φλεβάρη στο Κακοτυχώρι.

Κι όμως, η Ρόζμαρι Μπλις μετά βίας συγκρατούσε την ανυπομονησία της.

Μέσα στο δωμάτιό της, στον πάνω όροφο του Μαγικού Ζαχαροπλαστείου της οικογένειας Μπλις, η Ρόουζ αναπηδούσε στην καρέκλα του γραφείου της, σχεδιάζοντας με φούρια σε ένα τετράδιο με το μοβ στίλο της και πασχίζοντας να *μη* σκέφτεται το ταχυδρομείο.

Στην οθόνη του υπολογιστή της, η καινούρια καλύτερή της φίλη, η Νεβίκα Μπαρίντι, περιέγραφε ένα πλουσιοπάροχο γλυκό.

«...Και πάνω στην επικάλυψη, ακριβώς σαράντα δύο λευκά μακαρόν, τοποθετημένα όρθια, με διάταξη... Σε παρακαλώ, μη χοροπηδάς, εκνευρίζομαι».

«Δεν μπορώ», παραπονέθηκε η Ρόουζ. «Σήμερα είναι η τελευταία μέρα των ειδοποιήσεων!»

«Συγκεντρώσου!» είπε η Νεβίκα.

«Εντάξει», απάντησε η Ρόουζ και συνέχισε το σκίτσο της. Στα δύο κορίτσια άρεσε πολύ να σχεδιάζουν νέες συνταγές και, χάρη στο Ίντερνετ, εκείνη η ασήμαντη λεπτομέρεια που λέγεται γεωγραφία δεν εμπόδιζε την επικοινωνία τους. «Μήπως να προσθέσουμε και μια νότα κόκκινου χρώματος με λίγα βατόμουρα;»

Η Νεβίκα δεν απάντησε. Η Ρόουζ κοίταξε την οθόνη, νομίζοντας ότι η σύνδεση είχε διακοπεί, όμως είδε τη Νεβίκα να γουρλώνει τα μάτια.

«Το άκουσες αυτό;»

Από τα ηχεία, η Ρόουζ άκουσε ένα κουδούνισμα μέσα στο διαμέρισμα της Νεβίκα.

«Κάποιος είναι στην πόρτα! Πάω να ανοίξω!» φώναξε η Νεβίκα και αμέσως χάθηκε από την οθόνη.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, ένα ηχηρό ντινγκ ντονγκ γέμισε το σπίτι των Μπλις.

Η Ρόουζ πετάχτηκε σαν ελατήριο τόσο απότομα, που τα γόνατά της χτύπησαν τη σανίδα του γραφείου της. Φορώντας τις κίτρινες ριγέ κάλτσες της, βγήκε τρέχοντας από την ανοιχτή πόρτα, κατέβηκε

δυο δυο τα σκαλιά και διέσχισε ιλιγγιωδώς το σαλόνι του ζαχαροπλαστείου.

Ο μεγάλος της αδελφός, ο Τάι, που είχε αναλάβει το ταμείο, σήκωσε τα μάτια από το τηλέφωνό του.

«*Donde esta el fuego?*»*

Όμως η Ρόουζ τον είχε ήδη προσπεράσει, φτάνοντας λαχανιασμένη στην κουζίνα.

Όπου βρήκε τη μητέρα της, την Πέρντι, να εξετάζει ένα πακέτο καθώς η πίσω πόρτα της κουζίνας έκλεινε αυτόματα πίσω της.

Η Ρόουζ πάγωσε καθώς η μητέρα της ακουμπούσε το πακέτο στον μεγάλο πάγκο κοπής που δέσποζε στο κέντρο του χώρου. Η Πέρντι έσπρωξε πίσω τις ατίθασες μπούκλες της, κοιτάζοντας με περιέργεια την ετικέτα.

«Για τη δεσποινίδα Ρόζμαρι Μπλις», διάβασε φωναχτά η Πέρντι. Έριξε μια ματιά στη Ρόουζ. «Είναι αργά πια για χριστουγεννιάτικα δώρα και πολύ νωρίς για τα γενέθλιά σου».

«Εχμ...» τραύλισε η Ρόουζ.

Τότε, η Πέρντι παρατήρησε με κομμένη την ανάσα τη διακοσμητική σφραγίδα πάνω από τη διεύθυνση του αποστολέα: ένα ασημί ανάγλυφο που απεικόνιζε ένα ξύλινο κουτάλι και έναν αυγοδάρτη, τοποθετημένα χιαστί πάνω από έναν κρίνο. Η Ρόουζ δεν

* «Πού είναι η πυρκαγιά;» ισπανικά στο κείμενο. (Σ.τ.Μ.)

μπορούσε να διαβάσει τα γράμματα από εκεί όπου στεκόταν, όμως δεν ήταν απαραίτητο: ήξερε πολύ καλά τι έλεγαν.

«Ακαδημία Υψηλής Γαστρονομίας και Ζαχαροπλαστικής Τέχνης», διάβασε η Πέρντι, ακουμπώντας το χέρι της στην καρδιά της. «Ω, πόσο ονειρευόμουν αυτό το μέρος όταν ήμουν στην ηλικία σου, μα δεν μπόρεσα ποτέ...» Κοίταξε τη Ρόουζ. «Όμως γιατί... Ρόζμαρι Μπλις, έκανες αίτηση;»

Η Ρόουζ και η Νεβίκα είχαν ήδη ανακηρυχθεί Εξέχουσες Ζαχαροπλάστισσες, η Ρόουζ στην ηλικία των δεκατριών και η Νεβίκα στα δεκατέσσερα. Από όσο γνώριζαν, ήταν οι μοναδικές έφηβες Εξέχουσες Ζαχαροπλάστισσες στον κόσμο – όμως αυτό δε σήμαινε πως δεν είχαν ακόμα πολλά να μάθουν. Η Ακαδημία Υψηλής Γαστρονομίας και Ζαχαροπλαστικής Τέχνης πρόσφερε ένα εντατικό πρόγραμμα εξέτασης και αξιολόγησης για Εξέχοντες Ζαχαροπλάστες που ήθελαν να προχωρήσουν στο επόμενο βήμα και να γίνουν Εξαίρετοι Ζαχαροπλάστες. Στο τέλος της περιόδου εξέτασης, η Ακαδημία χορηγούσε σε έναν ή περισσότερους υποψηφίους τη μαθητεία για τον τίτλο του Εξαίρετου Ζαχαροπλάστη, σε κάποιο μέρος του κόσμου.

Μια τέτοια μαθητεία ήταν ευκαιρία ανεκτίμητη.

Η Ρόουζ ξεροκατάπτε και μετά πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Συγγνώμη, μαμά. Ξέρω ότι έπρεπε να σου το έχω πει, όμως θέλω πάρα πολύ να κάνω αυτό το πρόγραμμα και φοβηθήκαμε –η Νεβίκα και εγώ– ότι εσύ και ο μπαμπάς και οι δικοί της γονείς θα λέγατε όχι, και έτσι δε ρωτήσαμε καθόλου, γιατί, αν η Ακαδημία δε μας δεχόταν καν, τι νόημα θα...»

«Δε νομίζω ότι δε σε δέχτηκαν, εφόσον έστειλαν αυτό εδώ», τη διέκοψε η Πέρντι, σπρώχνοντας το δέμα κοντά της. «Τι περιμένεις; Άνοιξέ το!»

Τρέμοντας, η Ρόουζ έβγαλε ένα μαχαίρι από κάποιο συρτάρι και έκοψε τον σπάγγο που συγκρατούσε το πακέτο.

Μέσα του, βρήκε ένα τετράγωνο κομμάτι ζύμης, σαν χαρτί αλληλογραφίας φτιαγμένο από κρούστα, με σειρές καλλιγραφικών γραμμάτων από σοκολάτα. Προσεκτικά, η Ρόουζ σήκωσε το φύλλο – και τότε κατάλαβε ότι στην πραγματικότητα ήταν πολλά λεπτεπίλεπτα φύλλα ζύμης στρωμένα το ένα πάνω στο άλλο.

Η Ρόουζ και η Πέρντι διάβασαν μαζί το γράμμα:

Αγαπητή δεσποινίς Ρόζμαρι Μπλινς, Αξιότιμη Εξέχουσα Ζαχαροπλάστισσα,

Με ιδιαίτερη χαρά, εμείς, το προσωπικό της Ακαδημίας Υψηλής Γαστρονομίας και Ζαχαροπλαστικής Τέχνης, σας προσκαλούμε επισήμως να διαγωνιστείτε στην εξέταση για τον τίτλο της Εξαί-

ρετης Ζαχαροπλάστισσας, εδώ στη σχολή μας
στη Βασιλεία, στην Ελβετία.

Η Ρόουζ κόντεψε να πάθει συγκοπή.

«Με δέχτηκαν», ψιθύρισε.

Η Πέρντι την άρπαξε από τους ώμους και την ταρακούνησε.

«Φυσικά και θα σε δέχονταν!»

Για να αποδεχτείτε την πρόσκλησή μας, θα χρειαστεί απλώς να υπογράψετε το όνομά σας με σοκολατένιο γλάσο που θα στάξετε από λεπτό κορνέ, να διπλώσετε τις τέσσερις γωνίες του παρόντος γράμματος, να αλείψετε ελαφρώς την επιφάνειά του με διαυγές βούτυρο, να το ψήσετε έως ότου γίνει καστανόχρωμο και τραχανό και έπειτα να φάτε το γλυκό που θα έχει προκύψει.

Με αυτόν τον τρόπο, εμείς θα ειδοποιηθούμε ότι πρέπει να αναμένουμε άμεσα την άφιξή σας – με όλα τα έξοδα του ταξιδιού και της διαμονής καλυμμένα από εμάς, φυσικά.

Μαγεία στα γλυκίσματα και καλά φουρνίσματα!

Με εκτίμηση,

Καθηγήτρια Μαργκό Μακαρόν

Διευθύντρια της ΑΥΓΖΤ

Η Ρόουζ δάγκωσε τα χείλη της.

«Μπορώ να...»

«Ναι, πήγαινε», απάντησε η Πέρντι, βάζοντας τα γέλια. «Θα κάνω εγώ τις ετοιμασίες». Σήκωσε το δάχτυλό της. «Εσύ, όμως, καλύτερα να υπογράψεις τώρα αμέσως αυτό το έγγραφο», πρόσθεσε.

«Ευχαριστώ!» Καθώς η Πέρντι ζέσταινε έναν από τους εντοιχισμένους φούρνους, η Ρόουζ όρμησε στο δωμάτιο-ψυγείο όπου υπήρχαν φυλαγμένα κορνέ με κάθε λογής προετοιμασμένα είδη γλάσου. (Όπως έλεγε ο μπαμπάς της Ρόουζ, ο Άλμπερτ: «Δύο πράγματα δεν πρέπει να μας λείπουν ποτέ: χαμόγελο και γλάσο»). Αφού διάλεξε ένα λεπτό κορνέ με την ετικέτα ΣΟΚΟΛΑΤΑ, η Ρόουζ έσταξε προσεκτικά την υπογραφή της στον κενό χώρο της σελίδας κάτω από το κείμενο. Έστερα δίπλωσε τις άκρες σχηματίζοντας ένα ζυμαρένιο διαμάντι, το άλειψε με λιωμένο βούτυρο, το τοποθέτησε σε ένα ταψί και το έβαλε στον φούρνο.

Ένα βουτυρένιο, σοκολατένιο άρωμα πλημμύρισε την κουζίνα.

Όμως, μέσα σ' εκείνο το άρωμα υπήρχε και μια άλλη, αμυδρή οσμή, φευγαλέα σαν κρυφή σπίθα, αλλά αρκετή ώστε να γαργαλήσει ευχάριστα τη μύτη της Ρόουζ.

«Μυρίζει σαν... μαγεία», ψιθύρισε η Πέρντι.

Δώδεκα λεπτά αγωνίας πέρασαν για τη Ρόουζ. Έβγαλε το γλυκάκι από τον φούρνο, περίμενε άλλα

δέκα λεπτά ώσπου να κρυώσει και το καταβρόχθισε με τρεις μπουκιές.

«Τώρα τι κάνουμε;» αναρωτήθηκε, γλείφοντας τα τρίμματα από τα δάχτυλά της.

«Περιμένουμε», απάντησε η Πέρντι.

Η Ρόουζ ένιωσε κάτι να κουνιέται και να στροβιλίζεται μέσα στο στομάχι της. Μια ανατριχίλα τη διαπέρασε και αισθάνθηκε ένα γαργαλητό στον λαιμό της.

«Οχ...» βόγκηξε, αλλά, προτού προλάβει να πει άλλη λέξη, έβγαλε άθελά της ένα ηχηρό ρέψιμο που κόντεψε να ξεχειλώσει τα μάγουλά της, διαρκώντας αρκετά δευτερόλεπτα. Μια έκρηξη αναθυμιάσεων τόσο έντονη, που σχεδόν την πόνεσε.

«Ρόζμαρι Μπλις!» αναφώνησε με αγανάκτηση η Πέρντι, κουνώντας το χέρι μπροστά στη μύτη της. «Πού είναι οι καλοί σου τρόποι;»

Καθώς ο αέρας καθάριζε, κάτι κριτσανιστό ξεπρόβαλε από το στόμα της Ρόουζ, σύρθηκε με φούρια στα χείλη της και πετάχτηκε πάνω στον πάγκο κοπής.

«Μπλιάχ!» φώναξε η Ρόουζ, σκουπίζοντας με το χέρι το στόμα της. «Είναι ζωντανό!»

Ένα χελωνάκι από ζύμη, όχι μεγαλύτερο από τα παιχνιδάκια που βουτούσε στο μπάνιο της η τετράχρονη αδελφή της Ρόουζ, σήκωσε το κεφαλάκι του και είπε: «Γεια!» Είχε δυο σοκολατένιες μπίλιες για μά-

τια και το χαμογελαστό στόμα του ήταν επίσης από σοκολάτα, σαν ζωγραφισμένο με λεπτό κορνέ. Στο θολωτό καβούκι πάνω στη ράχη του διακρίνονταν καστανόχρυσες ραβδώσεις ανάμεσα σε εξαγωνικές κηλίδες με σκούρο καφέ περίγραμμα. Είχε και μια μικροσκοπική ουρά σαν σβόλο, αλλά το καταπληκτικό ήταν ότι την κουνούσε πέρα δώθε σαν χαρούμενο κουτάβι. «Θα τους πω να σε περιμένουν!» τσίριξε το χελωνάκι. Καθώς μιλούσε, τα σοκολατένια χείλη του άλλαζαν σχήματα από Ο σε D, σαν καρτούν, πετώντας τις λέξεις τόσο γρήγορα, που η Ρόουζ σχεδόν δεν καταλάβαινε τίποτα.

Ύστερα, το αλλόκοτο πλάσμα άρχισε να σέρνεται αργά, πολύ αργά, πάνω στον πάγκο, κοιτάζοντας το παράθυρο της κουζίνας.

«Εσύ δηλαδή...» Η Ρόουζ έβηξε ξανά, φτύνοντας μερικά ψίχουλα. «Εσύ δηλαδή βγήκες μόλις τώρα από το στόμα μου;»

Το χελωνάκι γύρισε και την κοίταξε πάνω από το φολιδωτό του καβούκι.

«Μαφυσικά, πώς αλλιώς...»

«Συγγνώμη, αλλά μιλάς υπερβολικά γρήγορα», διαμαρτυρήθηκε η Πέρντι. «Μπορείς να μας τα πεις πιο αργά;»

Το πλάσμα κοντοστάθηκε και ανοιγόκλεισε αμήχανα τα μάτια. Ή, μάλλον, οι δύο καφετιές μπίλιες έγιναν παύλες και μετά ξανά μπίλιες.

«Δεν... κάνω... τίποτα... αργά», είπε με κόπο. «Αλλά θα προσπαθήσω. Προς το παρόν, πρέπει οπωσδήποτε να φτάσω στην Ακαδημία. Αμέσως!»

Σηκώνοντας τα πόδια του σε αργή κίνηση σαν να σερνόταν σε λάσπη, το χελωνάκι έφτασε στο χείλος του πάγκου και σταμάτησε απότομα.

«Θα σε βοηθήσω εγώ», είπε η Πέρντι. Προσεκτικά, σήκωσε το καστανόχρυσο πλάσμα και το μετέφερε στο περβάζι.

«Σχεδόν είχα φτάσει», γκρίνιαξε το χελωνάκι καθώς η Πέρντι άνοιγε το παράθυρο. «Αλλά σ' ευχαριστώ, κοπελιά». Τεντώνοντας το σκούρο καφέ κεφάλι του, στράφηκε στη Ρόουζ. «Τα λέμε στις εξετάσεις!» πρόσθεσε συνωμοτικά. Και με αυτά τα λόγια, έπεσε από το περβάζι και χάθηκε μέσα στην κρύα νύχτα.

Η Ρόουζ απέμεινε να κοιτάζει άναυδη το παράθυρο.

«Αυτό και αν ήταν παράξενο!»

«Όντως», συμφώνησε η Πέρντι. «Απ' όσο ξέρω, η Ακαδημία έχει φήμη ότι είναι πολύ, πολύ παράξενη».

«Αλλά και διασκεδαστική;» ρώτησε η Ρόουζ.

«Αυτό εξαρτάται», απάντησε η Πέρντι, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Ρόουζ, «από το πόσο παράξενη είσαι εσύ».

Στον πάνω όροφο, η Ρόουζ κάθισε ξανά στην καρέκλα του γραφείου της και βρήκε τη Νεβίκα να την περιμένει ήδη στην οθόνη του υπολογιστή. Τα μάτια της φίλης της έλαμπαν από χαρά.

«Με δέχτηκαν!» είπαν ταυτόχρονα τα δύο κορίτσια, μπήζοντας τις φωνές από τον ενθουσιασμό.

Παρατηρώντας κάτι στα μαλλιά της Νεβίκα, η Ρόουζ έδειξε με το δάχτυλο.

«Τι είναι αυτό;»

Η Νεβίκα έγειρε ελαφρά το κεφάλι της, αποκαλύπτοντας μια μικροσκοπική αλεπού από ζύμη φωλιασμένη μέσα στις σκουρόχρωμες μπούκλες της.

«Το όνομά της είναι Κιτ», είπε η Νεβίκα. «Χρειαζόταν λίγο ύπνο πριν από το μακρύ ταξίδι της στην Ευρώπη».

«Το δικό μου γλυκό ήταν χελώνα!» είπε η Ρόουζ. «Ανυπομονούσε να φύγει, αλλά υποθέτω πως έπρεπε να κερδίσει χρόνο». Σκύβοντας κοντά στην οθόνη, ψιθύρισε: «Τα δόντια σου είναι γεμάτα σοκολάτα. Μήπως η Κιτ, εχμ, βγήκε από το στόμα σου;»

Κάνοντας μια γκριμάτσα, η Νεβίκα έβγαλε τη γλώσσα της.

«Όπως βλέπεις, πρέπει να πάω να πλυθώ!»

«Κι εγώ», απάντησε η Ρόουζ, αλλά δεν κρατήθηκε να μη χαμογελάσει ξανά. «Τα λέμε στην *Ελβετία!*» φώναξε και έτρεξε στην τουαλέτα για να πλύνει τα δόντια της.

Οι αθέατοι

Η υπόλοιπη εβδομάδα πέρασε σαν αστραπή, και το ξημέρωμα της επόμενης Τετάρτης βρήκε τη Ρόουζ και τη Νεβίκα να ταξιδεύουν με ένα πλοιάριο στον ποταμό Ρήνο.

Ήταν ντυμένες με τα πιο ζεστά τους ρούχα –η Νεβίκα φορούσε το κομψό παλτό της από τεχνητή γούνα και τον γαλάζιο μπερέ της– και είχαν πιασμένα σφιχτά τα γαντοφορεμένα τους χέρια. Τα μάγουλα της Ρόουζ είχαν κοκκινίσει από το τσουχτερό κρύο του Φλεβάρη και οι γρήγορες ανάσες της, γεμάτες προσμονή, σχημάτιζαν λευκά συννεφάκια στον αέρα.

Η Ρόουζ είχε ζαλιστεί τόσο πολύ από την πολύωρη πτήση, που δεν είχε καταλάβει καν πώς βρέθηκε στη βάρκα, όμως η παγωνιά την είχε ξυπνήσει εντελώς. Τώρα, παρατηρούσε με ενθουσιασμό το τοπίο γύρω από το ήρεμο νερό.

«Είναι τόσο όμορφα», ψιθύρισε η Νεβίκα. «Σαν παραμυθένιο χωριό μέσα σε γυάλινη σφαίρα».

Η Ρόουζ ήταν έτοιμη να πει ότι συμφωνούσε, όμως εκείνη τη στιγμή τα κτίρια δεξιά και αριστερά τους άρχισαν να αραιώνουν, δίνοντας τη θέση τους σε πανύψηλα έλατα. Ο βαρκάρης έστριψε το πλοιάριο μέσα σε ένα σχεδόν κρυμμένο κανάλι που προχωρούσε ευθεία ανάμεσα στα δέντρα.

«Μάλλον φτάνουμε!» αναφώνησε η Ρόουζ, εισπνέοντας αμυδρές ευωδιές πίτας και κανέλας στον αέρα.

Το κανάλι κατέληγε σε μια πλατιά, πράσινη όχθη.

«Εδώ είναι ο προορισμός σας», ανακοίνωσε ο βαρκάρης. Τα δύο κορίτσια βγήκαν στο περιποιημένο, σμαραγδί γρασίδι. Ο οδηγός τις χαιρέτησε αγγίζοντας την άκρη ενός υποθετικού καπέλου και έστριψε να φύγει πριν προλάβουν να τον χαιρετήσουν.

Η Ρόουζ και η Νεβίκα βρίσκονταν στην άκρη ενός αχανούς προαυλίου. Στο κέντρο του υψωνόταν ένα πελώριο δέντρο –ψηλό και πλατύ όσο ένα διώροφο κτίριο– που έδειχνε να αποτελείται από αμέτρητους κορμούς μικρών δέντρων τυλιγμένους μαζί, σαν πλεξίδες από κληματαριές. Μακρόστενοι, σκούροι μπλε λοβοί με καρπούς αιωρούνταν από τα κλαδιά του, κρεμασμένοι σε ασημιές ίνες που λαμπύριζαν στο φως σαν πρωινή βροχή. Πλάγια πίσω από το δέντρο υπήρχε ένα μεγάλο, αστραφτερό γυάλινο θερμοκή-

πιο, και ακόμα πιο πίσω διακρινόταν η ίδια η Ακαδημία.

Το κτίριο της σχολής ήταν φαρδύ και πλατύ, βαμμένο με το πράσινο της μέντας, σαν γιγάντιο, τετράγωνο κέικ τριών στρώσεων, με επικλινή οροφή στο χρώμα του σοκολατένιου γλάσου. Θύμιζε εικονογράφηση από παλιό βιβλίο και η Ρόουζ ανυπομονούσε να βρεθεί μέσα.

Η Ακαδημία Υψηλής Γαστρονομίας και Ζαχαροπλαστικής Τέχνης. Είχαν φτάσει, επιτέλους.

«Ουάου», αναφώνησε και η Νεβίκα, ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια της. «Μυρίζει... φρέσκο ψωμί... και ζαχαρένια μπισκότα... και φρουτένιες τάρτες!» Χαμογέλασε στη Ρόουζ. «Ξέρεις καλά τι σημαίνει αυτό».

«Ότι οι άνθρωποι στην Ελβετία αγαπούν τους υδατάνθρακες;» έκανε η Ρόουζ.

«Όχι, ότι η δουλειά στις κουζίνες έχει ήδη ξεκινήσει. Πάμε!» φώναξε η Νεβίκα, τρέχοντας μπροστά. «Ας μην αρχίσουν χωρίς εμάς!»

Η Ρόουζ έτρεξε πίσω από τη φίλη της. Προσπέρασαν το μεγαλόπρεπο δέντρο και έφτασαν λαχανιασμένες στην κύρια είσοδο του κτιρίου – μια λευκή, δίφυλλη πόρτα κάτω από το γνώριμο έμβλημα της Ακαδημίας.

Στο εσωτερικό, τα δάπεδα από σκούρο ξύλο και οι τοίχοι της αίθουσας υποδοχής –ακόμα και το ξεθωριασμένο, κόκκινο χαλί στο πάτωμα– φαίνονταν παμπάλαια, σαν να βρίσκονταν εκεί επί εκατοντά-

δες ή και χιλιάδες χρόνια, πολύ πριν εμφανιστεί στον χάρτη το Κακοτυχώρι. Απέναντι από τα κορίτσια, δύο αντικριστές, καμπύλες ξύλινες σκάλες οδηγούσαν στον πρώτο όροφο. Στη βάση τους, πάνω σε ένα στρογγυλό τραπέζι από μαόνι, είχαν τοποθετηθεί δύο ασημένιοι δίσκοι με θολωτά καπάκια και δύο κάρτες επισκεπτηρίου. Στα ζαχαρί φακελάκια τους γυάλιζαν με χρυσούς, καλλιγραφικούς χαρακτήρες τα ονόματα των κοριτσιών.

Ανοίγοντας τον δικό της φάκελο, η Ρόουζ διάβασε φωναχτά: «Καλώς ήλθατε, δεσποινίς Ρόζμαρι Μπλινς. Κάτω από το θολωτό, ασημένιο σκέπασμα...»

«...θα βρείτε έναν γνώριμο φίλο σας, που θα σας οδηγήσει στο δωμάτιό σας και στη συγκάτοικό σας για την περίοδο των μαθημάτων», διάβασε τη δική της κάρτα η Νεβίκα. Όμως το πρόσωπό της σκοτείνιασε.

Η Ρόουζ κατάλαβε τον λόγο όταν είδε το τέλος του δικού της σημειώματος.

«Σβετλάνα Βολκόφ;» Απορημένη, κοίταξε τη Νεβίκα. «Νόμιζα πως θα μας έβαζαν να μείνουμε μαζί...»

«Κι εγώ», απάντησε σκυθρωπά η Νεβίκα. «Αλλά μου έτυχε κάποια που λέγεται Λούσι Μπάνερτζι».

«Τέλος πάντων, υποτίθεται ότι θα κάνουμε και νέες φιλίες, σωστά;» μουρμούρισε η Ρόουζ, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της, αν και δεν μπορούσε να κρύψει την απογοήτευσή της.

«Μάλλον», απάντησε η Νεβίκα. «Άλλωστε, είναι μό-

νο για τέσσερις μέρες». Έδειξε τους ασημένιους, σκεπασμένους δίσκους. «Λοιπόν, τους ανοίγουμε;»

Καθεμιά τους έπιασε το χερούλι που της αντιστοιχούσε.

«Με το τρία», είπε η Ρόουζ και άρχισε το μέτρημα.

Με μια θεατρική κίνηση, σήκωσαν ταυτόχρονα τα καπάκια. Από κάτω υπήρχαν πράγματι δύο γνώριμα πλάσματα: η αλεπού μινιατούρα της Νεβίκα και το ζυμαρένιο χελωνάκι της Ρόουζ.

«Κιτ!» αναφώνησε η Νεβίκα, γονατίζοντας μπροστά στον δίσκο.

Η μικροσκοπική, ξανθοκόκκινη αλεπουδίτσα χαμουργήθηκε και τέντωσε τα μπροστινά της πόδια.

«Νεβίκα!» ψιθύρισε, με μια φωνούλα που θύμιζε στη Ρόουζ τη μικρή αδελφή της, τη Λι. «Χαίρομαι πάρα πολύ που τα κατάφερες». Ανοιγόκλεισε νυσταγμένα τα μάτια της.

«Σχεδοναργήσατε!» πήρε τον λόγο το χελωνάκι της Ρόουζ. Ξερόβηξε και ξαναμίλησε πιο αργά: «Δηλαδή, σχεδόν αργήσατε». Το στρογγυλό κεφαλάκι του κουνήθηκε πάνω κάτω. «Έχω συνηθίσει τόσο πολύ τις μεγάλες ταχύτητες, που θα δυσκολευτώ να επιβραδύνω για σένα».

Η Ρόουζ γονάτισε, πλησιάζοντας το χελωνάκι.

«Δεν υπήρχες καν πριν από την Παρασκευή, σωστά;» ρώτησε.

«Λεπτομέρειες!» έκανε το χελωνάκι. «Ενημερωτι-

κά, είμαι ο Ζίπο. Ακολούθησέ με και θα σε οδηγήσω στο τσαρδί σου. Αν μπορέσεις να προσαρμοστείς στον ρυθμό μου, φυσικά».

«Α, είσαι αγοράκι χελωνάκι», σχολίασε χαμογελώντας η Ρόουζ.

Το χελωνάκι άρχισε να στρέφεται προς τα σκαλιά. Η Ρόουζ, η Νεβίκα και η Κιτ περίμεναν υπομονετικά ένα ολόκληρο λεπτό, ώσπου να ολοκληρώσει ο Ζίπο τη στροφή του.

«Μήπως θα ήθελες να σε πάρω στα χέρια μου;» πρότεινε διακριτικά η Ρόουζ. «Σίγουρα θα είσαι κουρασμένος από το μακρύ ταξίδι σου».

Το χελωνάκι αναστέναξε.

«Φοβάσαι ότι θα προπορευτώ πάρα πολύ, ναι;»

Με τα ζωάκια τους στα χέρια, η Ρόουζ και η Νεβίκα ανέβηκαν στον πρώτο όροφο. Τα ξύλινα σκαλιά έτριζαν κάτω από τα πόδια τους, όμως σύντομα αυτός ο ήχος καλύφθηκε από τρανταχτά γέλια αγοριών από κάπου πιο πάνω.

«Στρίψε δεξιά, πρώτη πόρτα αριστερά!» διέταξε ο Ζίπο καθώς έφταναν πάνω. Το πλατύσκαλο λειτουργούσε και σαν γέφυρα ανάμεσα στους δύο διαδρόμους που ξεκινούσαν από τις άκρες των σκαλιών.

«Εσύ, στρίψε αριστερά, πρώτη πόρτα δεξιά», είπε η Κιτ στη Νεβίκα.

«Θα έρθω να σε βρω μόλις χαιρετήσω τη Σβετλάνα», υποσχέθηκε η Ρόουζ.

Η Νεβίκα κούνησε το κεφάλι και ακολούθησε τις οδηγίες της Κιτ.

Η πόρτα του δωματίου της Ρόουζ ήταν μισάνοιχτη. Η Ρόουζ την έσπρωξε απαλά, μπαίνοντας σε έναν μεγάλο χώρο με δύο κρεβάτια δεξιά και αριστερά ενός μεγάλου παραθύρου που έβλεπε στα δάση πίσω από το κτίριο της σχολής.

Στη μέση του δωματίου, δίπλα σε ένα λευκό τραπεζάκι σαλονιού, καθόταν σταυροπόδι η Σβετλάνα, πίνοντας αργά ένα φλιτζάνι αχνιστό τσάι. Μόλις είδε τη Ρόουζ, βάλθηκε να την παρατηρεί εξονυχιστικά με τα γαλάζια μάτια της, σηκώνοντας το ένα από τα ανοιχτόχρωμα φρύδια της.

«Δεν είσαι, χμ, όπως σε περίμενα».

Η λεπτεπίλεπτη συγκάτοικος θύμιζε ψεύτικη κούκλα και ήταν τόσο κοντή, που οι μύτες των μοβ παπουτσιών της μετά βίας έφταναν στο χαλί κάτω από τα πόδια της. Φορούσε ένα ροζ φόρεμα με φαρδιά φούστα και στα πλατινέ μαλλιά της ήταν καρφίτσωμένο ένα μικροσκοπικό, λευκό καπέλο.

«Είμαι η Ρόουζ. Ρόζμαρι Μπλις», συστήθηκε η Ρόουζ. «Ενημερώθηκα ότι θα μείνουμε μαζί. Υποθέτω ότι είσαι η Σβετλάνα».

«Λέγε με Σβέτια». Το κορίτσι έριξε μια ψυχρή ματιά στο απλωμένο χέρι της Ρόουζ. «Πολύ ευχάριστο, βεβαιότατα», πρόσθεσε, με μια ελαφρώς ξενική προφορά που θύμιζε στη Ρόουζ τον φίλο της Ζακ, το πο-

ντικάκι από τη Γαλλία που πλέον έμενε στο σπίτι των Μπλινς. «Για σένα, που θα με έχεις συγγάτοικο».

Η Ρόουζ χαμήλωσε αμήχανα το χέρι της. Κοιτάζοντας γύρω της, βρήκε τη βαλίτσα της και την κίτρινη θήκη της με τα υλικά πάνω στο αριστερό κρεβάτι. Ένα πλεχτό καλάθι τυλιγμένο με ριζόχαρτο και δεμένο με μεταξωτές κορδέλες ήταν τοποθετημένο πάνω στο μαξιλάρι της.

Το άλλο κρεβάτι ήταν ήδη διακοσμημένο με διάφορα πράγματα της Σβετλάνα – ή, τέλος πάντων, Σβέτια: ένα φανταχτερό ριχτάρι από ύφασμα σενίλ, αρκετά φορέματα και μια στοίβα βιβλία στο κομοδίνο. Ένα όμοιο καλάθι με δώρα ήταν μισάνοιχτο πάνω στα σεντόνια.

«Σε θυμάμαι από τον Διεθνή Διαγωνισμό Υψηλής Ζαχαροπλαστικής», δήλωσε η Σβέτια, ρουφώντας τη μύτη της. «Για Εξέχουσα Ζαχαροπλάστισσα, περίμενα κάτι πιο, χμ, εντυπωσιακό».

«Α, μάλιστα», έκανε ξεροκαταπίνοντας η Ρόουζ. Σήκωσε ψηλά το χελωνάκι, το οποίο κούνησε ένα από τα κοντόχοντρα ποδαράκια του. «Από εδώ ο Ζίπο, ο ζυμαρένιος συνοδός μου. Εσύ τι πλασματάκι πήρες;»

Η Σβέτια έδειξε τον δικό της σκεπαστό δίσκο πάνω στο τραπέζάκι του καφέ.

«Αναγκάστηκα να το καπακώσω για να ησυχάσω λίγο».

Η Ρόουζ μαζί με
την καινούρια
της φίλη, τη Νεβίκα,

προσκαλούνται στην Ακαδημία Υψηλής
Γαστρονομίας και Ζαχαροπλαστικής Τέχνης
προκειμένου να διαγωνιστούν για τον τίτλο
του Εξαίρετου Ζαχαροπλάστη και να κερδίσουν μια
υποτροφία μαθητείας. Όταν όμως στην πρώτη δοκι-
μασία η Ρόουζ κάνει το αόρατο ορατό με μια μαγική
μηλόπιτα, ανακαλύπτει μυστηριώδεις συνταγές στους
τοιχούς των διαδρόμων της Ακαδημίας. Σύντομα θα
βρεθεί μπλεγμένη σε μια περιπέτεια πασπαλισμένη
με αλεύρι και ένα σωρό μαγικές εκπλήξεις...

***Η όγδοη περιπέτεια της αγαπημένης
σειράς, γεμάτη μαγεία, γλυκές νοστιμιές
και συναρπαστικές ανατροπές.***

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-5176-3

9 786180 151763

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΕ. 20489